

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2021 roku

Asesor Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym Marcin Leleński

po rozpoznaniu wniosku oskarżyciela publicznego – Policji – (...) (...)

o ukaranie **A. D.**

obwinionej m.in. o to, że:

w dniu 27 kwietnia 2020 r. o godz. 15:05 w G. na ul. (...) wbrew wydanym nakazom w związku z panującą pandemią COVID-19 nie miał zakrytych ust i nosa

tj. o wykroczenie z art. 54 k.w.

na podstawie art. 5 § 1 pkt 1 k.p.w., art. 59 § 2 k.p.w.,

postanawia:

odmówić wszczęcia postępowania przeciwko A. D. s. J. i E. urodzonemu (...) w G. w zakresie punktu 3 wniosku o ukaranie z dnia 6 października 2020 r. tj. o to że w dniu 27 kwietnia 2020 r. o godz. 15:05 w G. na ul. (...) wbrew wydanym nakazom w związku z panującą pandemią COVID-19 nie miał zakrytych ust i nosa

tj. o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 17 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r. poz. 566).

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 54 k.w., kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany.

Obwinionemu zarzuca się według analizy opisu czynu z punktu 3 wniosku o ukaranie naruszenie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 566), obecnie nieobowiązującego, jednakże z uwagi na jego charakter, jego uchycenie nie powodowało automatycznie uchycenia penalizacji wcześniej popełnionych zachowań, o ile spełnione byłyby znamiona w chwili jego obowiązywania.

Należy jednak zauważyć, że wskazane rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 46a i art.46b pkt 1–6 i 8–12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2019 r. poz.1239 z późniejszymi zmianami). Odpowiedzialność wykroczeniowa za nieprzestrzeganie nakazów i zakazów zawartych w przepisach o zapobieganiu chorobom zakaźnym lub o ich zwalczaniu została jednak ograniczona w art. 116 § 1 k.w. do osób chorych lub podejrzanych o chorobę, osób stykających się z takimi osobami oraz nosicieli zarazków. Taki przypadek nie zachodził w niniejszej sprawie. Nadto, przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie sposób uznać za przepisy porządkowe w rozumieniu art. 54 k.w. Ich przedmiot ochrony to bowiem **zdrowie publiczne**, a nie **porządek i spokój publiczny** wskazane w rozdziale VIII Kodeksu wykroczeń, w którym stypizowano wykroczenie z art. 54 k.w. Odesłania ustawowe do wydania przepisów porządkowych posługują się przy tym nazwą „przepisy porządkowe” (zob. np. art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 2 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2020 r., poz. 713, art. 60 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i

administracji rządowej w województwie - Dz. U. z 2019 r., poz. 1464, art. 59 ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym – Dz. U. z 2020 r., poz. 1043). W odesłaniu do wydania przepisów rozporządzenia z 31 marca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie posłużono się natomiast takim pojęciem ani nie można go bez wątpliwości ustalić w inny sposób. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia z dnia 8 lipca 2003 r., P 10/02 wskazał zaś, że w razie naruszenia przepisów, które mają inny przedmiot ochrony, nie jest możliwe zastosowanie zaskarżonego przepisu. Nawet gdyby tak było, rozporządzenie to nie zawierało odesłania do przepisów Kodeksu wykroczeń, a w przypadku przepisów porządkowych, mogą one wypełnić blankietową dyspozycję art. 54 kodeksu wykroczeń, jeżeli zawierają one odesłanie do tegoż przepisu jako podstawy odpowiedzialności za wykroczenie (zob. wyrok SN z dnia 20.10.2009 r., III KK 266/09).

Wykładnia prokonstytucyjna wymaga zważającej interpretacji regulacji podstawowych w kontekście przesłanek odpowiedzialności wykroczeniowej, zwłaszcza jeśli miałyby dotyczyć ważnych wolności szerokiego kręgu adresatów tychże przepisów. Jest to istotne, na gruncie zasady, że odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia (art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Za zasadnością przedstawionej wyżej wykładni przemawia okoliczność, że w obecnie już ogłoszonej w dniu 28 listopada 2020 r. w Dzienniku Ustaw ustawie z dnia 28 października 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym związanym z wystąpieniem COVID-19 przewidziano wyraźnie odpowiedzialność wykroczeniową za nieprzestrzeganie zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wprowadzając w tym celu nowy przepis art. 116 §1a k.w. Argument ten przekonuje, że skoro za potrzebne uznano wprowadzenie tego przepisu, to czyny tego rodzaju popełnione przed jego wejściem w życie tego nie wyczerpywały znamion wykroczenia.

Mając na uwadze, należało odmówić wszczęcia postępowania o czyn zarzucany w pkt 3 wniosku o ukaranie na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. Czyn zarzucany obwinionemu nie zawiera bowiem znamion czynu zabronionego jako wykroczenie.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)